

Ročník IX. V Uh. Hradišti v říjnu 1928. Číslo 10.

Jubilejní.

V den velkého svátku pozvedněme mysl
k dobrému Geniu vlasti v tichém díkůvzdání —
a pak ať veesele zavlaží praporec červenobílý,
veesele zpívejme, mračit je hřích dnes, ej, připijme
dobrého našeho vína s halouzkou rozmarýnu
a s jasnou myslí a srdečně pozdravme se:

Nazdar!

Zítřka zas bude všední den, jako byl včera,
nuž, do práce každý zase nastup
na místo, jež určil dobrý Genius vlasti,
s popěvkem, s úsměvem — hlt vína jen těm,
kdož zemdlení budou posily potřebovat —
a zítřka jak před desítkou let, jak před půlvěkem:

Na stráž!

B. B. B.

Vzkaz našich národních velikánů k 28. říjnu 1928.

Stanuli jsme opět na prahu 28. října, tentokrát jubilejního. Již deset let! V šumu vlajících praporů, v jásohu rozradostněných zástupů, za zpěvu národních písní věnujeme se radosti z vlastní svobody a v pocitech vděčnosti vzpomínáme celým srdcem těch, kteří nám připravili onen svátek radostného vzrušení, svátek Svobody. Nestačí však jen vzpomínati, toť byla by od nás špatná odměna. Jest třeba si uvědomiti, právě v tomto jubilejním roce, jakými slovy promlouvá k nám duch našich národních velikánů, abychom, pamětlivi jejich odkazu, v jejich duchu vkročili do nové desítky našeho samostatného státu. Jako bych slyšel Havlíčkovu výzvu k národu, ke každému jednotlivci, aby vyhledal v dějinách oněch listů, na kterých zaznamenány jsou velké činy našich otců! Proč? Jimi každý ať tuží mysl svou, jimi ať podněcuje ducha svého, jimi ať připraví sebe pro veliké činy, jež byly by hodny našich předchůdců!

Z dávnověku naší minulosti vynořuje se velebná postava kostnického mučedníka, Jana Husa. Jeho ústa pronášejí nejsvětější životní moudrost: „Hledej pravdy, slyš pravdu, uč se pravdě, miluj pravdu, prav pravdu, braň pravdu až do smrti! — Stůjtež v poznané pravdě, kteráž nade všim vítězí a mocná jest až na věky! — Zlořečený ten, kterýž pro skývu chleba opustí pravdu! — Smrti pro pravdu se neboj, lépe jest dobře zemřít, nežli zle žít!“ Hus—apoštol pravdy, charakter! A národ, jenž s chloubou o sobě říká, že jest národem Husovým, měl by zapomenouti Husovy pravdy, jež zdůvodněna jest historií? Nikdy! Vždyť pravda byla životním úsilím Jiřího Poděbradského, pravda byla Palackému vodítkem v jeho historické činnosti, s heslem „Nic není velké, co není pravdivé“ šel president Masaryk životem, „Pravda vítězí!“ jest našim státním znakem a heslem. A my, věrní synové národa Husova, přijímáme za svůj tento odkaz našich dějin, posvěcený zkušeností několika staletí.

Obhájci Husovy pravdy osvědčili se „boží bojovníci“ se svým vůdcem Janem Žižkou. Tehdy národ náš dal světu příklad, že dovede nejen hloubati nad otevřenou knihou, nýbrž i hájiti své země, když je toho třeba. Za světové války ožil duch našich husitských předků v našich legiích a pověst o české hrdinnosti zjedнала našim mluvčím v cizině vítanou příležitost pro jejich úsilí osvobozovací. Tehdy náš národ ukázal světu, že jest hodným slouiti národem Žižkovým. Ale k 28. říjnu Žižka nejví se nám jako hrdinný válečník, nýbrž spíše jako hlasatel společenského soužití. „Prosímeť vás, abyste všichni vespolek pro dnešní den věrně všechny nechuti, hněvy, kyselosti, kteréžto jste mezi sebou, jakž jste živi, od roka nebo nyní měli, konečně odpustili!“ Není-li to přátelská rada Žižkova ducha dnešní neutěšené přítomnosti, výstraha v pravý

čas, aby zanechal národ planého, svárlivého politikaření a nastoupil cestu rozumného, zdravého zápolení za společným cílem, jímž jest zajištění naší republiky ?

Hlasatel bratrské lásky, míru a pokoje, Petr Chelčický, doporučuje nám, abychom se varovali násilí, ukrutnosti a bezpráví, abychom zajistili si odpočnutí a upokojení duší. Jak zjednatí si tento klid duševní? „Nejde ten pokoj skrze mnoho domův, nebo měst, nebo hradův, nebo peněz, záleží v svědomí dobrém a toho musí dobýtí člověk s velikou prací a s nepokojem těla.“ Nepůjdeme za tímto bratrstvím lásky a míru duševního ?

„Pozor měj, národe, jak tě hubí nevědomost tvá!“ slyším zřetelně hlas učitele nového života, Jana Amosa Komenského. „Národové, kteří kdy zahynuli, zahynuli jen pro nevědomost.“ Nejhorší příčinou nedostatku v národě podle Komenského jest nevědomost, proto Komenský doporučí řádné vzdělání mládeže ve školách, jež by uschopnily ji pro život. Školy jsou dílnami lidskosti a vzdělanou lidskostí dává se nejpevnější základ národnosti. Školy jsou semenišťem demokratické rovnosti všech stavů a jen ten národ má nejlepší podmínky býti celkem stejnorodým a pevným, jenž stejným duchem vzdělání jest naplněn ve všech vrstvách národa. Ideál Komenského, žel dosud neuskutečněn ! Ale duch Komenského žije v národě, spolupůsobí v otázkách kulturních, až přijde den, kdy jeho ideje dojdou uskutečnění. A ten den přijítí musí, máme Komenského požehnání: „Požehnání mé silnější při tobě buď nad požehnání předků mých, až ke končinám pahrbků věčných!“

„My Čechové budeme ze všech národů nejprvnější!“ Opravdová víra Josefa Dobrovského, obdivuhodná v době, kdy národ sotva probral se z temna protireformačního ! Vlast ze všeho na světě byla mu nejmilejší, ač o její záchraně s počátku pochyboval. Přesto kojil se nadějí, že dokud národ nezhyne, vždy někdo narodí se k zvelebení vlasti. „Když starý hospodář usne, mladý k domácnosti hleděti musí; že nemá té zkušenosti, co na tom ! dobývej jí ! Na nás jest pořad Kdo z nás může, ten pracuj, abychom (možné-li) lepší vlastní dochovali potomkům, než nám od předkův zůstavena.“ A vzkaz Dobrovského k jubilejnímu dni ? Přičiňte se, abychom společným úsilím lepší vlast předali potomkům, než jsme ji přejali od slavných našich předkův !

„Co Čech — to Slovan !“ bylo heslo Josefa Jungmanna a jeho generace. Jako Čechové cítíme se součástí plemene slovanského. Jsme nejzápadnější výspou slovanskou, naše země vítězně odolává příboji dravého německého moře. Jsme kulturně nejvyspělejším národem slovanským a Osudem předurčení, abychom byli prostředníky mezi románským a germánským západem a slovanským východem. Generace Jungmannova snila o tomto poslání českého národa a připravovala půdu pro pěstování styků všeslovanských. Generace pozdější prohloubily tyto styky a dnes ve svobodném státě československém spějeme, pomalu ovšem, k uskutečnění snu Jungmannova. Organizace sokolská má tu otevřeno široké pole

působnosti, chce-li splnit heslo: „Co Čech — to Sokol — to Slovan.“

Jan Kollár, básník „Slávy dcery“, byl prvním hlasatelem naší národní svobody. Učil naše předky, že

„sám svobody kdo hoden, svobodu zná vážit každou,
ten kdo do pout jímá otroky, sám je otrok!“

Utěšoval prorocky náš zotročený národ, že přijde hrozný den odplaty, kdy otrokáři naši poznají, že, otročice jiné, sami vlastně jsou otroky. Dnes máme svůj stát, svrhli jsme pouta otrocká. Duch pěvce — básníka bdí nad českou svobodou a hlásá, že třeba šetřit práv jiných, nechceme-li sami býti otrokáři. Nemíni se tím jen skutečné tělesné zotročení, nýbrž i zotročení jazyka a vůle.

„Mravná smrt jest nejhorší smrt, ale i mravný život nejvyšší život!“ Tuto pravdu světovou hlásal u nás Pavel Josef Šafařík. Studium osudů Slovanstva v nejdávnějších dobách dokázal bezpečně spoluúčast slovanské kultury při budování kultury evropské. Hlavní zásluhu o to, že Slovanstvo odolalo Germánům i sousedním národům divokým, že Čechové nezahynuli v bojích s Němci, přičítá Šafařík mravné síle našeho národa. A jeho odkaz nám i budoucnosti? „Bude-li v nás mravná síla, pronikne-li jedna myšlenka, jedna vůle tělo národu našeho, národové celé země ji neodolají. Neboť všecko, co pod sluncem i nad sluncem, převyšuje síla mravná. Síla, kteráž hvězdami hýbá a jimi v neskonečném víru a neskončeným prostorem točí, síla, kterouž vesmír na své centrum tlačí, nevyrovná se síle velkého národu, který ke mravnému povědomí sebe přišel a svého bytí v spravedlivém boji hájí.“

„Svoji k svému a vždy dle pravdy!“ hlásal za svého života František Palacký, Otec národa. Celý svůj život věnoval službě vlasti a národu jako budovatel národního a politického programu našeho. Jeho duch učí nás, jak počínat si v těžkých dobách kulturních i politických, abychom byli stále na postupu. Dopracovati se čestného postavení našeho národa v centralisaci světa bylo cílem Palackého, jehož částečně jsme již dospěli, ale jež naše generace i příští musí trvale zajistiti v budoucnosti. Dopracovati se smyslu českého života vyžaduje, aby každý nejprve se osvědčil člověkem, toť člověka nejvyšší a nejsvětější povinnost. Nežáti po jiné cti, leč po té, aby každý byl a slul mužem poctivým. „Poctivost žádá především otevřenost a netajivost, úpinou srovnalost v řečech a skutcích; musíme mít napřed pevné přesvědčení, a pak jednati dle toho.“ Již Palacký volal, aby národ náš orientoval se „v duchu věku nového, aby povznesl zrak svůj nad úzké meze své otčiny, a nepřestáváje býti vlastencem věrným, aby spolu stal se světaobčanem bedlivým a opatrným. Musíme i my účastniti se v obchodu světovém a kořistiti pro sebe z pokroku všeobecného.“ Proto nechceme-li zakrsati a octnouti se na mizině, musíme podle rady Palackého ztrojnásobiti přičinlivost svou a postaviti se na roveň s jinými národy, které podnikavostí svou opanovaly svět. Každý ať uchová si jarou nadšenost ducha pro ušlechtilé idee, ať usiluje

o mravní zachovalost a vyšší osvětu, ať pomáhá zvítěziti české věci v tuhém zápolení světovém!

„Svoboda není snad bezuzdná nevázanost, nýbrž přirozená duchu lidskému samostatnost, aby se obec bez potřeby do osobních záležitostí občanů svých nemíchala, překážejíc jim ve volném obcování.“ Tak učil Havlíček pojímati svobodu v bouřlivém roce 1848. Jako nepřítel revoluce branné zdůrazňoval revoluci všeobecného pokroku, jenž se „na cestě pouze rozumné a bez násilí děje“. Proti důvodům ať bojuje se zase důvody, ale ne zbraní, násilím, zákazy a pronásledováním! Tim nezajistí se budoucnost malého národa. Čím tudíž lze ji zajistiti? Havlíček odkázal nám dědictvím — poctivost a sílu. „Žádná politická strana, žádný národ nemůže jinak ke konečnému vítězství přijíti, nežli skrze svou vlastní, vnitřní sílu, skrze tu váhu, kterou si sám dřívě dobyl, pročež každý pracuje nejlépe k lepší svobodě národu, který pomáhá rozmnožovati jeho vnitřní sílu.“ V čem záleží vnitřní síla národa? „V jeho vzdělanosti, mohoucnosti, přičinlivosti, mravnosti a zachovalosti a každý, který se o rozmnožení těchto vlastností u svého národa stará, přispívá nejlépe k budoucí svobodě!“ To číňme každý ve svém okolí, ve školách i ve spolcích, v celém národě!

„Práce je záštita, práce je spása naše!“ Slova zakladatele Sokolstva, dr. Mir. Tyrše, odchovala již několik generací k práci pro národ, zanechala nám slavnou minulost. Nelze stanouti v práci národní, neb to by znamenalo smrt. „Žádná, ani ta nejsvětější minulost, nýbrž jen zdravá a činná přítomnost zaručuje národům budoucnost.“ Přítomnost vyžaduje práce všech, proto ať každý jednotlivec, spolek hledí si svého zvláštního úkolu, ať každý hřivnou svou usilovně k celku přispívá, neb „jen tím prospívá a povznáší se celek tento, jen tím nabude život národní nestrannosti a onoho širokého základu, že nepotřebuje živlů cizích, tím jedině a bezpečně odolá cizotě.“ Budoucnost náleží činnému a smělému. „Chtějme plnit svou povinnost, ba chtějme všechny předčít, však chtějme to všichni, chtějme upřímně a vytrvale, a snaha naše cíle se nemine!“

„Bude-li každý z nás z křemene, je celý národ z kvádrů!“ slyším plamennou výzvu básníka Jana Nerudy. Buďme lidmi čistých povah, nezištných charakterů a nezapomínejme na první povinnost každého vzdělance: znáti se ke své národnosti a jí ctíti! Jest to povinnost nejlehčí, ale při tom závažná. Není lhostejné, jak se projevuje naše češství. Není to již zásluhou, když někdo je vlastencem. „Vlastenectví je krásná věc, květina z ráje, která nám a národu našemu čarovnou mocí život zachovala. Ale vlastenectví musí rozkvéstí v srdci jako skromná květina, nesmí na jazyk vystupovat, má pouze každou vůni svou činem jeviti světu.“

V zástupu národních velikánů našich vidím skrovnou postavu národního básníka Svat. Čecha, pozorujícího bedlivě náš život národní, kulturní i společenský. „Jménem, srdcem vždycky Čecn,“ právem můžeme říci o tom, jenž nejednou snažil se zahnati svými verši naši trudnomyslnost, vzpružiti naši slabost, připomenouti nám

náš národní cíl. „Sláb jenom ten, kdo ztratil v sebe víru, a malý ten, kdo zná jen malý cíl.“ Velký cíl mělo naše stoleté úsilí osvobodovací a korunováno bylo úspěchem nejvyšším právě proto, že jsme byli silní, že měli jsme víru v konečné vítězství našich snah. Řídili jsme se slovy věštky naší svobody, věřili „jsme jen sobě, své práci a pili, věřili jsme svatému nadšení v nás, věřili jsme vítězství slovanské síly, že národ náš, veliká Sláva — s korouhví lidskosti za štítem práva — dobude korunu velebných krás!“ S touto vírou jdeme i dále, prosti svárů, odkojení snášenlivostí národní, náboženskou i politickou, v zásadách volnosti, rovnosti, bratrství!

Jsme národ malý, proto jest potřeba využití všech vymožeností světových, abychom se udrželi. Naši národní velikáni pracovali za tím cílem, my v jejich duchu budeme pokračovati v práci národní, budeme se zasazovat o prvenství osvětové a mravní. President Masaryk vybudoval nám ideál humanitní. Učí nás všimati si politického života a starati se o důkladné vzdělání politické. Práce politická vyžaduje soustavnosti, pilnosti, stálosti a vytrvalosti. Politika lidová jest nadšením pro práci soustavnou, promyšlenou, stálou a vytrvalou. „I já jsem stát, národ a lid, musí si dnes říci každý, kdo politicky myslí a co tedy žádá po státu, národu a lidu, plniž především sám ve svém kruhu stálých povinností!“ Práce jest základem všeho úspěchu politického, neb „jen prací lze dělat politiku světovou.“ Jen takový stát uchová si samostatnost, bude-li jeho politická práce poctivá, rozumná a mravná. Přestane-li národ mravně žiti, pozbude samostatnosti, pravého života národního. Samostatnost, toť odkaz velikých našich předků, jimž nesmíme hazardovati, ale posilovati a utužovati ji „ne násilím, ale smírně, ne mečem, ale pluhem a dlátem, ne krví, ale prací, ne smrtí, ale životem k životu!“

Náš národ měl štěstí na velké vůdce a buditele, kteří řídili jeho osudy v době nejnebezpečnější. Jim vděčíme za to, že jsme národem samostatným, rovnocenným členem ve velké rodině národů světa. Velikáni naší slavné i truchlivé minulosti, buďte nám vůdci a učitelé v přítomnosti i v neznámé budoucnosti!

Ant. Konečný.

Tyrš a naše svoboda.

Desáté výročí naší obnovené státní samostatnosti dává podnět nejen ku vzpomínkám na dobu našeho odboje za světové války nebo na prvních deset let života ve svobodném státě, nýbrž nutí nás vzpomenouti vděčně i našich národních buditelů, kteří ukazovali československému lidu, jaký jest jeho úkol, směr a cíl. Teprve v poslední době jest v historii našeho obrození konečně aspoň přiměřeně hodnocen význam zakladatelů Sokolstva, Fügnera a Tyrše, kdežto dříve zapomínalo se téměř soustavně na tento dů-

ležitý mezník v dějinách českého národního vývoje. Snad teprve světová válka přispěla k poznání, že Tyrš založením Sokola postavil spolehlivý most mezi dobou obrozenskou, v níž ujařmený národ probouzel se k novému životu, a mezi skutečným osvobozením ze staletého jha. Byl a bude zajisté ještě jinde podrobně vyličen vliv sokolské myšlenky na organisování československého odboje za hranicem i doma, účelem této úvahy jest připomenouti, čím učení Tyršovo má býti národu osvobozenému. První poselství presidenta Masaryka hlásá celému světu, že ideály Tyršovy a Fügnerovy osvědčily se v našem boji za svobodu. Mnozí snad tomu rozuměli tak, že Sokolstvo přispělo k vybudování českosl. vojska a že ho tudíž v době míru nebude již třeba. To však bylo naprosté nepochopení myšlenky Tyršovy, který při zakládání Sokola pomýšlel také na obranu vlasti, ale to byl jen jeden z mnohých úkolů, jež na Sokolstvo čekaly — Tyršovo sokolství plynulo předně z hlubokého životního názoru, založeného na vážném studiu filosofie a dějin a z upřímného vlastenectví, hořícího touhou po činu, prospěšném českému lidu a tím i vlasti. Dějiny Sokolstva v dobách jeho založení poučují nás o tom, jak vysoké cíle vytkl zakladatelé tomuto spolku, který měl otužovati nejen tělocvikem tělo, nýbrž vychovávatí též vůli a pevný charakter. Členové měli býti silní nejen tělesně, nýbrž mravně, bratrství, láska k národu a vlasti byly jim nejen heslem, nýbrž vážně chápanou povinností. Nač vlastně zde znovu vykládati, jaké Sokolstvo mělo a má býti podle ideálu Tyršova, když každý člen má znáti jeho spisek „Náš úkol, směr a cíl“, toto evangelium pravého Sokola? Promysleli jste všichni, bratři a sestry, obsah této stati? Kdo tak učinil, pochopil, že úloha bratrstva sokolského nemohla býti skončena získáním svobody, ba naopak, že Sokolstvo bylo postaveno před úkoly nové, neméně zodpovědné, než byly úkoly předválečné. Ale i pro ty nové úkoly dává Tyršův program d. bré směrnice, jeho zásady jsou stejně platné a životné jako před šedesáti lety. Sokolstvo nebylo Tyršem zakládáno jako národní garda, dobře vycvičená k hájení vlasti, nýbrž jako skutečné bratrstvo, připravené pracovati pro národ ve válce stejně jako v míru. Třebaže toto bratrstvo je tvořeno lidmi různých názorů politických neb náboženských, musí se podříditi pro vyšší zájem, lásku k jediné společné vlasti — dobrovolné kázni. Tyrš nežádá, aby členové Sokola zřekli se členství ve své politické straně, nýbrž doporučuje každému Čechu, aby utvořil si pevný názor politický a k němu se hlásil „u příležitosti vhodné nepokrytě a mužně“. A tak i sám činil jako aktivní politik a poslanec strany mladočeské.

Jako na základě svého vědeckého názoru horoval a pracoval pro důsledný pokrok v politice, tak i jeho názory náboženské a sociální ukazují nám Tyrše jako člověka pokrokového, zavrhujícího středověké bludy a předsudky a hledajícího náboženství osvěty a lásky, účinné lásky k bližnímu, která nespokojuje se s almužnictvím, nýbrž hledá sociální spravedlnosti a nejprve žádá poctivost ve

věcech církevních, pokládaje totiž „za právo, ba za povinnost každého jednotlivce, aby k radikální nebo konservativní straně přistoupil, aby ku katolicizmu nebo protestantizmu bezvýmínečně se hlásil, aneb nesrovnává-li se to ani ono s plným přesvědčením jeho, aby ze všeho svazku církevního poctivě vystoupil“.— Tímto názorem předešel Tyrš značně svou dobu, ve které vlivem vládnoucího liberalismu otázka náboženská byla podceňována — Žel, Tyrš sám neodhodlal se k tomu, aby ze svého přesvědčení vyvodil důsledky a vystoupil z církve, v jejíž dogmata nevěřil! Snad je tu omluvou těžké úřední postavení Tyršovo i jeho choroba, ale fakt sám nutí ke srovnání: Matěj z Janova a Jan Hus — Tyrš a Masaryk

Br. E. Chalupný ukázal na příbuznost názorů Tyršových a Masarykových v stěžejních otázkách. Stačilo by snad srovnati Masarykovy ideály humanitní s programovými články Tyršovými, aby vysvitlo, jak blízcí jsou si tyto dovršitelé našeho obrození a a ideoví tvůrci národního programu v nové době. Našli bychom vzácnou shodu názorů na vlastenectví, světoobčanství, na uskutečňování pravé humanity atd. Bylo by pro každého občana Sokola v jubilejním roce velmi užitečné, kdyby poznal podrobně ideové spisy Tyršovy a doplnil je dílem Masarykovým (zejména závěrem k „Světové revoluci“). Na těchto základech může pak každý postaviti svůj úkol, směr a cíl. Dokáže-li to každý člen sokolského bratrstva, pak náš národ přiblíží se v druhém desetiletí své samostatnosti k nejvyššímu cíli, který vytkl mu Tyrš: „V každém oboru jiným se vyrovnat, pak, lze-li, předčít všechny, toť musí našim heslem být!“

Půjdeme zas odhodlaně za svými ideály, či snížíme si tyto ideály, abychom nemuseli se příliš napínati?

Dr. F. Malinský.

Sokolská župa Komenského v prvním desetiletí republiky.

Jestliže celá naše veřejnost u příležitosti desátého výročí svého státu vděčně vzpomíná památných a nezapomenutelných dní převratových, Sokolstvo vzpomíná jich tím vděčněji a radostněji.

Tenkráté přišla jeho doba, kdy mohlo se uplatnit jako věrná stráž svého národa a svého mladého státu, jak o tom snili jeho zakladatelé a jak samo pělo ve svých bujarých písních.

Minula však doba převratového nadšení a v drobné nenáročné práci bylo třeba osvědčovati své národovství.

Přišlo desáté výročí samostatnosti a tu je třeba klásti účty z toho, co bylo nebo nebylo vykonáno, je třeba vážně se zamýšlet nad vykonanou prací i nad úkoly, které nás čekají.

Léta popřevratová byla dobou nezvyklého vzrůstu sokolských jednot. Počátkem roku 1919 bylo v naší župě, tenkrát ještě nerozdělené, 26 jednot a 2 pobočky s 4.624 členy. Koncem tohoto roku čítalo se již 28 jednot a 20 poboček s 6.054 členy, takže za jediný tento rok přibýlo 20 poboček s 1.430 členy. V roce 1920 vzrostl tento počet o nových 18 poboček na 66 jednot a poboček se 7.659 členy kromě dorostu a žactva.

Tento náhlý vzrůst župy přiměl rozhodující činitele k rozdělení na 2 župy — Komenského a břeclavskou (nyní Slováckou) koncem r. 1920 a počátkem r. 1921. Byly tu však i těžké stíny. Do Sokola vstupovalo mnoho lidí z módy a dosti také těch, kteří chtěli tak zakrýtí svou válečnou minulost. Dostavila se potřeba opatrnosti a očisty. Byl-li však národ shovívavý a přijal-li mladý stát na milost všecky ty, kteří pracovali proti němu, nemohlo ani Sokolstvo svou očistu řádně provést, často už z toho důvodu, že nebylo přímých důkazů. Ostatně ono mělo tu těžší úkoly — skutečnou obranu státu, hájení Slovenska a ukáznění nově získaných členů.

V tomto ohledu VII. všesokolský slet, tento velikolepý holem Sokolstva Českoslov. státu, jest opravdovou epochou v našich vnitřních dějinách.

Z naší župy vypraveny při této příležitosti do Prahy 2 vlaky s 1500 účastníků (kromě dorostu) s hojnými zásobami.

Bohužel, byli to právě naši bratři a sestry, kteří byli postiženi neštěstím na nádraží českobrodském! 4 mrtví a 20 raněných bylo příliš bolestnou ztrátou, na kterou těžko se zapomíná.

Zájezd do Trenčína k posílení slovenských bratří a zájezd do Lublaně zakončily slavnostní náladu roku.

Za to konec roku nebyl veselý. Při prosincových komunistických bouřích znovu musely vystoupiti branné čety našich jednot, aby pomohly uhájit klidu a pořádku, kterého mladému státu bylo tolik potřebí.

Vzrůst členstva pokračoval i ve dvou dalších letech. Koncem roku 1922 čítala župa, rozdělená na 4 okrsky, 33 jednot a 54 poboček i s jednotou v Otrokovicích, jež byla odtržena od župy Hanácké. Poněvadž katastr členský byl přenesen z Č. O. S. na župy, r. 1921 byl zřízen úřad župního tajemníka, který ovšem vyžádal si značného nákladu. Koncem října Karlův puč vyvolal mobilisaci, za níž Sokolstvo opět konalo strážu při důležitých objektech železničních.

Vzrůst členstva nutil jednoty a pobočky k touze po vlastní tělocvičně. Rozvinul se také nebývalý ruch veřejných cvičení. Často ovšem byly to podniky nesamostatné a podprůměrné. Členstvo mateřských jednot bylo jimi v pravém slova smyslu přetíženo. Proto v roce 1923 bylo upuštěno jak od župního, tak i od okrskových veřejných cvičení, ba i cvičení jednot měla být omezena. Tento rok měl být rokem vnitřní, nehlukné práce. Byla to však do jisté míry chyba, neboť bylo tím způsobeno ochabnutí malých jednot.

Rok 1923 mohli bychom nazvatí jaksi rokem vystřizlivění z popřevratového nadšení. Prosincový zákon z r. 1922 zkroutil úřednictvo a učitelstvo, rozmišky politických stran začaly neblaze ohrožovati veřejný život. V tomto roce zahájilo Sokolstvo sbírky na Tyršův dům. Do jeho základu převezen též kámen z Radhoště. Odevzdával jej bratr Dr. K. Kozánek, starosta naší župy. Radostným zjevem byl také značný úspěch našich závodníků (bratři i sester) na mezinárodních závodech.

Rok 1924 byl vyplněn diskusemi a přípravou na VII. valný sjezd, který přinesl jasno do našich poměrů, zatížených politickými třenicemi. Přemíra stranictví a urputný mocenský boj stran, spojený s trapnými aférami, nebezpečně rozežírá náš veřejný život. Politické strany zmocňují se některých sportovních a tělovýchovných organizací (skautingu) a usilují též o získání největší národní organizace — Sokolstva. Bylo tu třeba jasně promluvit a rázně odmítnouti tyto nebezpečné námluvy.

VII. valný sjezd a VIII. všesokolský slet byly tímto rozhodným slovem, jež zachránilo čest sokolského jména. Bohužel, síla sokolské ideje, třebaže tak skvěle osvědčila se v nejtěžších dobách národa, není přece tak velká, aby dovedla se uplatnit i v jednání Sokolů-politiků a aby dovedla prolínat i nejvšednější život svých přívrženců! Šíří se stále více názor, jakoby Sokol byl obyčejným tělocvičným spolkem. Musíme se proti takovému nazírání postavit co nejrozhodněji, předně vpravdě sokolským životem dokázati, že idea Tyršova je posud živa a pro československý lid nezbytná.

Přihlížíme-li k počtu členstva, nemusíme ani u nás na Slováků mítí nějakých obav do budoucnosti. Proti dobám popřevratovým jeví se ovšem jistý pokles (6077 koncem r. 1926), ale za to počet jednot. byl stále na postupu. Koncem r. 1927 dospěl čísla 42 jednot a 40 poboček. Nepěkným a nesokolským jednáním je liknavost některých jednot v zasílání seznamů členských, čímž znemožňuje se přesný přehled členstva. Poslední dobou jeví se také jistý pokles členstva cvičícího, ač počet cvičitelů roste. Snad je to zjev jen přechodný, zjev, který ostatně pozoruje se na všech organizacích a souvisí s jistým zhostejněním, vlastním přítomné době. Bude třeba více uvědomování a přesvědčování. Také příklad starších bratří a zejména funkcionářů jednot mnoho by tu zmožil.

V 10. roce naší republiky třeba zvláště náležitě oceniti činnost župních funkcionářů. Dva z nich, bratr starosta dr. Kozánek z Kyjova a dlouholetý jeho náměstek bratr Rychman z Bzence byli poctěni i nejvyšším vyznamenáním ČOS. Velkým štěstím pro naši župu bylo, že v čele našich cvičitelských sborů stojí (již od r. 1910) zkušený a obětavý bratr Staša z Malenovic, jenž nyní převzal též úřad župního tajemníka. Škoda že vedení žen nemohlo mítí po celý ten čas jedné vůdčí osobnosti. Řízení odpovědné a nevděčné práce vzdělávací vedl od převratu až do léta 1926 bratr Vladimír Ondráček z Uh. Hradiště, jeho nástupcem stal se bratr

dr. Fr. Malínský ze Strážnice. Vykonalí u nás kus svědomité a záslužné práce, začež zaslouží si po svém odchodu náš srdečný dík. Bolestnou a téměř nenahraditelnou ztrátou byla pro nás smrt br. MŮDra Filipa Kociána z Uh. Hradiště, našeho župního zdravotního poradce.

Velkým pokrokem bylo vybudování řady nových tělocvičen. Mezi šťastné tyto jednoty počítají se Malenovice, Bzenec, Kunovice, Újezd u Luhačovic, Uh. Ostroh, Veselí nad Mor., Otrokovice, Velehrad, Nedakonice, Žeravice, Želetice, Kyjov, Komňa, Svatoborice, Vracov, Koryčany, Hluk, Slavičín-Mladotice, Lipov.

Začátek stavebního ruchu spadá do r. 1921, vrchol do let 1924—26. Bylo by si jen přátí, aby jednoty nepouštěly se do stavby nerozvázně, bez zajištění finančního nákladu, neboť pak stává se tělocvična ne požehnáním, ale neštěstím jednoty.

Ze župních sletů nejrozsáhlejšími a nejskvělejšími podniky byly slavnosti v Kyjově 1921 a v Uh. Hradišti 1922, pořádané u příležitosti padesátiletí těchto jednot. Byly spojeny s velkolepými slavnostmi národopisnými, které svou ohromností i provedením vzbudily zasloužený obdiv domácích i zahraničních hostí.

Veřejná cvičení jednot v celku málo uspokojují. Jsou stále více výdělečnými podniky než propagandou sokolství v širší veřejnosti. Měla by jim vždy předcházeti svědomitá příprava, aby byla skutečně obrazem sokolské kázně a poctivosti. Bylo by v nich třeba také více rozmanitosti a samostatného tvoření. Bolavou stránkou jsou rovněž „slovácké budy“, kontrastující tolik s našim úsilím o střízlivost a sebeovládání.

Vedle tělocvičné činnosti musíme si povšimnouti práce vzdělávací jako rovnocenné složky našeho snažení. Na prvním místě je výchova vzdělavatelů, pro něž pořádány jsou školy župní a školy Č.O.S. Župní kurzy pořádají se každoročně, ze zkušenosti však víme, že chodí na ně většinou titíž bratři. V tomto ohledu školy cvičitelské jsou mnohem šťastnější. Obesílání škol Č.O.S. naráží u nás stále ještě na malé porozumění. Je to chyba, neboť právě v nynější době měli by naši vzdělavatelé státi na stráží a zdvojnásobiti své úsilí uvědomovací, svou snahu o výchovu pravých sokolských charakterů.

Sokolstvo je organizací národní, proto podstatnou částí jeho snah je péče o menšiny. Naši a Hanácké župě svěřena r. 1920 bratrská župa Těšínská. Větší jednoty určeny za ochránitelky menšinových jednot v Karvinné (Uh. Hradiště), Fryštátu (Napajedla), Starém Městě u Fryštátu (Luhačovice), Třinci (Kyjov), Českém Těšíně (Uh. Brod), Jablunkově (Bzenec). V listopadu téhož roku zřízen zvláštní menšinový výbor po 2 zástupcích z každého okrsku a ustanoven menšinový důvěrník. Celkem lze říci, že ochránitelky plnily dobře svůj úkol, a že pokud mohly, podporovaly své svěženky hmotně i morálně. R. 1924 skutečně společný zájezd na Těšínsko, roku příštího zajela si jednota Karvinná do Uh. Hradiště, kde jí byl při této příležitosti odevzdán v upomínku prapor. Po-

slední dobou zájem o menšiny poněkud poklesl, jak svědčily marné pokusy bratra Konečného o znovuzřízení výboru. Bude třeba i tu nasadit všechny páky, neboť ani v samostatném československém státě českým menšinám a českým lidem v zněmčeném území nedaří se dobře.

Na konec několik slov o župním Věstníku. Vznikl na jaře 1920 u příležitosti příprav na VII. všesokolský slet. V jeho redakci vystřídal se kyjovští bratři Urban (do roku 1921), Vacík (do roku 1922) a župní tajemník Cibulka do konce roku 1927, načež jeho vydávání přeneseno do Uh. Hradiště. První léta dařilo se mu dobře, v roce 1922 tisklo se dokonce 1868 výtisků. Od té doby náklad klesal, takže dnes tiskne se jen 1100 výtisků a z nich jen 900 rozesílá se sokolským odběratelům v župě. Tak macešsky neměly by se přece naše jednoty k němu chovati, vždyť Věstník koná mnohonásobnou službu jako zpravodaj, jako důležitý prostředek výchovný a jako nepostrádatelný pramen pro dějiny župy. Přiznáváme, že měl své vady a nedostatky, je to však také hodně vinou naší sokolské inteligence a funkcionářů jednot, kteří žehrají, ale nenalezli po celý ten čas chvíle, aby napsali článek, úvahu, kritiku nebo pouhou zprávu. A co říci o bratřích, kteří nemají ani tolik ochoty, aby vyšlé číslo si rozfázeli a přečetli?

Končím svou jubilejní úvahu s prohlášením, že bylo tu vykonáno dobré a záslužné dílo. Čest těm, kteří se o ně přičinili. Spokojeni však býti nemůžeme a nemohli bychom ani býti, kdyby toto dílo bylo sebe zdařilejší, neboť vlastností Sokola není spokojenost, nýbrž věčný ruch, věčná nespokojenost. A proto směle vpřed, dál a výš!

Čejnar.

Vzpomínky.

Při listování ve svém válečném deníku nacházím vedle listů odporu a hrůzy také místa, označená rámečky na znamení, že k těmto poutají mne zvláštní vzpomínky.

V dnešním rámečku čtu „Camino-Caminetto“. Jest to jméno malé obce nedaleko Udine v sev. Itálii, kdež zřídilo Rakousko za světové války důstojnické kursy. Asi ¼ hodiny odtud zdvihá se z roviny milé návrší se zámečkem „Buttrio in Monte“, vroubeným parkem a štíhlými chvojkami, jež v nepřehledné rovině dobře orientují aviatiky, plující sem od Monte Santa a pak dále k Tagliamentu a Piavě. Vnitřek zámečku je barbarským vojskem úplně zpustošen. V sálech na parketových podlahách viděti vyhaslá ohniště a u těchto zbytky klaviatury piana a třísky posekaného nábytku. V sousedství je rozhozena a udupána knihovna s archivem. Každý kout tohoto opuštěného domova žaluje na původce zkázy.

Uvedený obrázek není účelem dnešního článku, v němž chci hlavně vzpomenouti, jak jsme v tomto nešťastném kraji, jenž ná-

ležel tehdy k území rakouské fronty, dovedli najít příležitost k šokolování.

V Camino-Caminetto v důstojnickém kursu sešlo se nás na jaře 1918 několik Sokolů. Ještě dnes dovedu si vzpomenouti na bratří: Veselého, Janovského, Cenka, Třísku a jiné, jichž podoby si živě vybavuji, ale jména jejich vysvětlitelně vyprchala za 10 let z paměti. Bylo nás málo, ale brzy všichni poznali nás jako Čchy, kteří uplatňovali se za války vždy „vlastenecky“ podle hesla „Všude a nikde“. Kursy byly pod velením oblíbeného plukovníka V., rozeného Čecha, velmi rozumně vedeny, neboť po denní lopotě zbylo vždy dosti času na zábavu pro osvěžení mysli. Tak za dobu dvou měsíců trvání uspořádána zde byla — „Sportovní slavnost“ a „Pestrý večer“ mimo jiné menší podniky.

Správce našeho oddílu kapitán W., Němec původem, ale velmi spravedlivý a sympatický důstojník, přistíhl mne kdysi u potoka za našimi dřevěnými baráky při malování a tato okolnost rozhodla, že stal jsem se kresličem kursu a již „nerukoval“ na cvičišti Krátce nato přinesl mi pořad s návrhem, abych obstaral vhodné pozvánky na naši „Sportovní slavnost“, k níž bude pozváno veškeré vojenské panstvo z etapy.

Když taktó naše sokolská společnost zvěděla podrobnosti slavnosti, dala hlavy dohromady a kula plány, jak se i tentokrát „vlastenecky“ uplatnit. Bratr Veselý směle navrhuje, jak prosadit do pořadu naše sokolská prostná cvičení. Práce těžká, ale jeho myšlenka potkala se přece s částečným úspěchem, neboť 30 června 1918 cvičili účastníci rakouského důstojnického kursu v Camino-Caminetto bez rozdílu národnosti 3 oddíly prostných, aniž byli si vědomi toho, že jeden z nich cvičen byl již o VI. sletu všesokolském v Praze r. 1912.

Dne 17. července 1918 při zakončení kursu byl pořádán na rozloučenou „Pestrý večer“, na jehož hudebně recitačním pořadu budí obdiv číslo 6: „Slovakische Volkslieder — Männerchor“. Byl to v prvním okamžiku pro nás úspěch, ale myšlenka, že jsme zde v cizině bez not a jakýchkoliv pomůcek, nemálo nás zahřálo. Na štěstí objevili jsme v bru Třískovi výborného hudebníka a dirigenta. Tento vybral z navrhovaných písniček nejvhodnější, a den na to už jsme cvičili „Nestiskaj mi šohaj ručku“ a „V širom poli“ podle jeho harmonisace. Do příští zkoušky zkomponoval „Šlo děvčátko pro vodu“ a „Dobrou noc, má milá“ a naše vystoupení bylo zajištěno. Německé pořadatelstvo hledělo na náš podnik s jakousi nedůvěrou. Tim jsme si vysvětlovali nahodilé návštěvy našich nehlučných zkoušek při beznohém pianu, jež posadili jsme zatím na tři židle. Nastal večer produkce a okamžik našeho vítězství. Po 60ičlenném sboru německých kamarádů vystupuje nás asi 10 na podium. Zpíváme před německým posluchačstvem česky, bez doprovodu a bez not. Hned po první písni následuje překvapení, projevující se bouřlivým potleskem, z něhož zaznívá český dívčí hlas: „Tati, to jsou Češi!“ — Byla prý to dcerka ge-

nerála T. z Prahy. Po produkci nastalo pak obdivování u našeho stolu, při němž plukovník V. česky nám poděkoval. Druhého dne nato rozmnožoval jsem na přání přítomných dám a na rozkaz správce kursu hektografem text našich krásných slováckých písní a odůvodňoval, že německým překladem nelze smyslu jejich vystihnouti.

Když jsme 19. července 1918 opouštěli Camino-Caminetto, nebylo nikomu neznámo, že jsme kováni Čechové-Sokolí a co v nás vězí. Byl o tom přesvědčen i velitel kursu, tehdejší plukovník V., když nás při odchodu oslovil česky: „Držte se, Hanáci!“

Pochopíte, bratři a sestry, proč dával jsem tyto a podobné příhody za války do rámečků a proč jich v jubilejním roce rád vyhledávám?

Alois Cablík, Uh. Hradiště.

Technická hlídka.

Sestry náčelnice! Cvičitelská škola čtrnáctidenní pro ženy Č.O.S. koná se od 1.—15. prosince 1928 v Praze. Každá župa má právo vyslati dvě posluchačky, lze však přihlásiti i více pro případ, že neúčastí některé župy uvolnilo by se místo.

Přihlášky potvrzené jednotou a doložené lékařským vysvědčením a potvrzením, že v místě není nakažlivých chorob, zašlete do 10. listopadu 1928 na mou adresu. — Přihlaste jen sestry schopné a cílevědomé! Nazdar!

A. Kostlánová, župní náčelnice.

Zprávy ze župy.

Schůze župního předsednictva konala se dne 16. září 1928 v Uh. Hradišti za předsednictví br. župního starosty Dr. Kozánka, který zahájil vzpomínkou zemřelých sokolských pracovníků, zvláště pak významných představitelů umění básnického a hudebního, Ant. Sovy a Dr. L. Janáčka.

Na to byla přehlédnuta vykonaná práce podle posledních dvou zápisů, týkající se vnitřních záležitostí některých jednot, zájezdu do Skopljé, bratří narukovavších na vojnu, přejímání agendy nového menšinového důvěrníka a j.

Zprávy tajemníka a jednatele byly vzaty na vědomí.

V rámci župních jubilejních oslav uspořádána bude dvou-denní župní vzdělávací škola v Uh. Hradišti s přednáškou br. Dr. Kudely „Sokolstvo v legiích“.

O oslavách 28. října 1928 referuje jednatel ve smyslu pokynů, vydaných Č. O. S., a zdůrazňuje, aby jednoty přičinily se o jejich důstojný průběh.

Odhalení mohyly Štefanikovy na Bradle a slavnosti u lípek Svobody ve Vlárském průsmyku záčastní se Sokolstvo co nejhojněji.

Vyřízeny byly četné přípisy, žádosti a stížnosti v posledním období došlé.

Pobočka Vnorovy prohlašuje se za samostatnou jednotu.

Žádost jednoty uh.-hradišské o schválení stavby Sokolovny a pracovní povinnosti při této byla povolena. O stejné žádosti jednoty v Témicích rozhodne po doplnění spisu užší předsednictvo.

Na úpravu sokolských vyznamenání přijat byl návrh župního jednatele, uveřejněný v 7. čísle Věstníku župního.

Br. náčelník podává zprávu o župním sletu v Malenovicích a zamýšleném župním tajném výletu. Zpráva ses. náčelnice, již bylo jednání o letní tělovýchovné činnosti doplněno, byla vzata na vědomí.

Br. vzdělavatel referuje o průběhu šestinedělní školy Č. O. S., již v měsíci srpnu t. r. se zúčastnil. Podzimní škola bude obeslána nejméně 1 členem.

Za omluveného br. pokladníka přednáší zprávu br. tajemník; zároveň byly vyřízeny finanční záležitosti jednot Kostic a Havřic.

Br. redaktor Věstníku župního vysvětluje, proč překládá uzávěrku listu na poslední den v měsíci a proč putovní knihovna br. K. Vanička nemohla býti dosud odevzdána svému účelu. Nazdar!

Alois Cablík, župní jednatel.

Z předsednictva.

Jubilejní slavnosti. Přípravy k oslavám 10. výročí naší národní svobody jsou v plném proudu. Přičiňme se o zdar a důstojný průběh společných podniků v jednotlivých obcích! Naše samostatné oslavy, ať přednášky, divadla, koncerty, besídky, akademie, vztyčení vlajky, průvody neb jiné podniky buďte pečlivě promyšleny a včas připraveny! Buďme hodně veselí, ale při svých radovánkách nezapomínejme na útrapy válečné a ducha, který nás před 10 roky spojoval a dodával nám odvahy proti společnému nepříteli. Svému přesvědčení dodejme výrazu dobrým činem ve prospěch trpícího bratra neb jiného dobročinného účelu! Pro sokolské knihovny zakupme hodnotné dílo, které má vztah k našemu národnímu odboji! Pamatujme knihou pro župní menšinový odbor, na Putovní knihovnu Karla Vanička! Vykonáme takto občanskou povinnost a uctíme důstojně 10. výročí naší národní svobody.

Sbírka. Tělocvičné jednotě v Hošťálkové byla povolena Č. O. S. sbírka ve prospěch její vyhořelé Sokolovny, poněvadž při požáru nebylo lze zachrániti ničeho. Některé jednoty naší župy podaly již těžce postiženým bratřím pomocnou ruku uspořádáním místní sbírky. Jsou to: Bojkovice, Pitín, Uh. Brod, Hluk, Uh. Hradiště, Koryčany, Malenovice, St. Město, Napajedla, Nivnice, Strážnice, Újezd-Těšov, Velká a Oldřichovice.

Sokol v Hošťálkové všem šlechetným dárcům prostřednictvím župy děkuje a prosí i jiné jednoty o bratrskou přízeň.

Bratři a sestry, vzpomeňte proto v jubilejním roce i na chudé Valašsko a soucit svůj projevte dobrým činem! Kdo rychle dává, dvakrát dává!

Sokolská horská chata. Sokolská župa Prostějovská podniká akci, aby postavila se horská chata nad železniční stanicí Ramzovou v Jeseníkách, abychom měli při cestování tamními německými kraji český útulek. Tuto pěknou myšlenku doporučujeme jednotám k úvaze se žádostí, aby pro ni budily mezi svým členstvem zájem a pochopení. Sokolské župě Prostějovské přejeme, aby snaha její potkala se se zdarem.

Subskribce. Státní nakladatelství v Praze II. vydalo k jubilejnímu dni 28. října 1928 dílo „Za právo a stát — 1848-1918“. Tento sborník dokladů o československé společné vůli k svobodě obsahuje práce vynikajících soudobých spisovatelů, politiků a bojovníků. Subskripční cena do 20. října 1928 jest 69 Kč, jinak 79 Kč. Doporučujeme do knihoven i jednotlivcům.

Dopisy. Veškeré dopisy a zásilky župě adresujte: Sokolská župní kancelář v Malenovicích. — Nazdar!

Alois Cablík, župní jednatel.

Zprávy z jednot a poboček.

Pitín. V řádné schůzi výboru, konané dne 23. července 1928 vzdal se starostenství br. Fr. Macek, říd. učitel v Pitíně. Funkci po něm převzal místostarosta br. Rud. Malanik, spr. školy v Hošťetině — Život sokolský u nás po delší době se vzkřísil a znovu rozvířil. Dne 16. září p. řádala jednota v rámci oslav desátého výročí naší samostatnosti tělocvičně-hudební besídku, která po stránce morální i finanční plně uspokojila. Plný sál byl důkazem, že to, co v předcházejících letech bylo zaseto, padlo na půdu úrodnou. Tělocvičný večer zahájen byl vhodným proslovem br. Miličky z Krhova. Číslo tělocvičná byla v tomto pořadí: 1. žačky, cvičení s malými; 2. dorostenci, skupiny; 3. dorostenky, národní tance; 4. recitace; 5. muži, bradla; 6. zpěv: Smetana, Má hvězda, Vlastovičky; 7. hudba; 8. živý obraz, který byl velmi zdařilý a při němž obecenstvo stoje zazpívalo obě hymny. — O zdařilý průběh besídky přičinili se nesporně s. Vergerová a bři. Č. Štrapina, B. Scheffel. Jen vytrvale a pravidelně cvičiti dále!

Statistika: muži 34 (cvičí 8), ženy 16 (cvičí 0), dorost 12, dorostenky 13, žáci 20, žákyně 19, úhrnem 114, což jest asi $\frac{1}{10}$ všeho obyvatelstva v Pitíně. Nazdar! D.

Uh. Hradiště. I. Jubilejní oslavy. Pro společné jubilejní oslavy 10. výročí naší národní svobody sdružil se Sokol s jednotou legionářů, sborem hasičů, Českým veslařským klubem a Sportovním klubem A. C. slovácké Slavie.

V tomto rámci pořádán byl dne 14. září 1928 přátelský večer v Sokolovně s proslovem a pořadem hudebně tělocvičným. Dne 15. září sehrál dramatický odbor Dykovu divadelní hru „Posel“ a 16. září dětské loutkové divadlo „Kašpárek osvoboditelem“ s volným vstupným.

Slavnosti byly ukončeny večer téhož dne lampionovým průvodem městem na nábřeží řeky Moravy, kdež uspořádal Veslařský klub velkolepou benátskou noc.

Dále zúčastní se Sokol oslav, jež uspořádá městská rada pro všechny občany města před radnicí na náměstí Masarykově dne 28. října 1928. Následovatí bude koncert trubačského sboru Sokola.

Samostatnou sokolskou oslavu uspořádá jednota 28. října t. r. odpoledne v Sokolovně s tímto pořadem: 1. Pěvecký kroužek Sokola zazpívá sbor. 2. Proslov. 3. Vztyčení vlajky. 4. Sokolský slib. 5. Národní hymny.

Na večer 27. října t. r. chystá se tělocvičná akademie pro dospělé a na odpoledne 28. října též akademie pro mládež. — Přípravy konají se s největší svědomitostí a přáním, aby letošní jubilejní oslavy vyzněly mohutně a důstojně.

Stavba nové Sokolovny. Stavba nové Sokolovny radostně pokračuje a zájem členstva i nesokolské veřejnosti roste při pohledu na výsledek poctivého národního snažení. Pracovní povinnost (100 hodin pro členstvo a 50 hodin pro dorost za dva roky) již při začátcích stavby se osvědčuje, neboť dosud pracuje na staveništi 130 členů a 40 dorostenců mimo žactvo. Zajímavé bylo by přesně propočítati, kolik takto ušetřilo se při stavbě základů. Přibližně byla odhadnuta částka 20.000 Kč. Tento úspěch naplňuje nás uspokojením a dodává nám chuti k radostné práci! Nazdar!

Alois Cablík.

Tělocvičná jednota Sokol v Sobůlkách u Kyjova koupí od některé z br. jednot v župě starší, avšak zachovalá bradla. Cena těchto budíž uvedena v nabídce!

Obsah řídí redakční kruh. — Redakční závěrka 30. každého měsíce. — Vychází měsíčně. — Vydává Sokolská župa Komenského v Kyjově. — Roční předplatné Kč 8.—. — Číslo jednotlivé Kč 1.—. — Za redakci odpovídá a příspěvky přijímá br. Ant. Konečný, prof. obch. akademie v Uh. Hradišti. — Tiskem K. Hylského v Uh. Hradišti. — Administrační a insertní dotazy vyřizuje knihtiskárna Karla Hylského v Uh. Hradišti. — Povolení používání novinových známek uděleno výnosem ředitelství pošt. a telegr. v Brně č. 44.820/VI. 13. V. 1920.

LOUTKY UMĚLECKY ŘEZBOVANÉ

v každé velikosti zhotoví a výhodně dodá

Jaromír Jeslík,

řezbářské dílny v Luhačovicích.

✓ vyrábí také lyže, sáňky a umělecký nábytek.

STAVITELSKÁ KANCELÁŘ

**br. JOSEFA HORÁKA, stavitele
v Uh. Hradišti 166,**župního stavebního poradce a přísežného znalce mor.-sl. vrchn. soudu v Brně,
doporučuje se ku vypracování
skiz, plánů, detailů a rozpočtů, odhadů a provádění staveb všeho druhu.

Levné patentní celobetonové ploty.

Se závodem spojeno stavební a umělecké zámečnictví
bra KARLA ANDRÝSKA.Pamatujte na sebe a své milé **úsporami** na dárkové a vkladní knížky**OKRESNÍ ZÁLOŽNY V UHER. BRODĚ!**

Šetrnost je matkou svobody! Šetrností k blahobytu! Šetření - bohaté koření!

KNIHTISKÁRNA

KARLA HYLSKÉHOV UH. HRADIŠTI doporučuje se br. jednotám k provedení
tiskopisů všech druhů

za ceny konkurenční.

Objednávky plakátů spolkových vyřizuje
spolehlivě v nejkratší lhůtě.**C. Neusser, zasílatelství
v Uh. Hradišti.**Stěhování patent. nábytkovými vozy
- - Autostěhování a autodoprava. - -**⚡ OBCHOD ⚡**uhlím, dřívím, vápnem, cement, lepenkou, rákosem
sádrou ve velkém i malém.

SPOŘIVOST JEST MATKOU SVOBODY!

SPOŘITELNA

MĚSTA

NAPAJEDEL

a její

sběrna a platebna v Tlumačově.

Přijímají vklady

na knížky, šeky a běžné účty.

Úrokují tyto

při volné dispozici 5%, při půlroční výpovědi
5½% po odečtení zákonných poplatků.

Půjčují

na hypotéky, směnky, běžné účty, cenné
papíry za podmínek nejvýhodnějších.

Provádějí

inkassa, úhrady do ciziny, kup a prodej
cenných papírů.

Úřadují

v Napajedlích denně od 8—12 hod. dop.
v Tlumačově: v neděli od 8—12 h. dop.,
ve čtvrtek od 8—14 h. odp.

*Udílí v peněžních záležitostech bezplatné
informace.*

SPOŘITI JEST VLASTENECKÝ ČIN!

NEBUDIŽ ČECHA BEZ SPOŘITELNÍ KNÍŽKY!

KDO NESTŘADÁ, NENÍ ÚČASTEN POKROKU SVĚHO NÁRODA!

Spořitelna města Uh. Hradiště,

největší lidový peněžní ústav moravského Slovenska, přijímá vklady a poskytuje půjčky na hypotéky, směnky a cenné papíry. — Za vklady ručí aktiva spořitelny přes 52,000,000— Kč a rezerv. fond Kč 2,900,000— a město Uh. Hradiště poplatní silou a velkostatkem mírové ceny přes 3 miliony Kč.

U spořitelny uloženo jest 52,000,000— Kč.

Dostaveníčkem sokolské společnosti
jest

restaurace v Sokolovně

(hotel „KORUNA“ v Uherském Hradišti).

Výborná domácí kuchyně. — Přírodní vína

O návštěvu prosí

JAN. HOLUB, restauratér.

FOTOGRAF

Václav Bartoň v Uh. Hradišti, proti měšťanské škole,

doporučuje se br. jednotám k provedení tableau, zvětšených obrazů, pohledových fotografií atd. za velmi výhodných cen.

Radio, gramofony, desky, psací stroje Remington, jízdní kola, šicí stroje, hodinky, zlato, optiky, akumulátory, lampy, sluchátka a jiné koupíte levně a ve velkém výběru u

RUDOLFA GERNA, hodináře a mechanika, **UHERSKÉ HRADIŠTĚ.**

Oprava a nabíjení akumulátorů.